

פרולוג

"וַיַּעֲשֵׂנוּ אֶת-צִיץ גֶזֶר-הַקֹּדֶשׁ, זָהָב טָהוֹר;
וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו, מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתָם--קֹדֶשׁ, לַיהוָה."
[שמות לט, ל]

בשפתותיו עבר רעד, אבל הוא לא עצר ולא נמלך בדעתו. "ובגלל זה..." פסק, "אני חושב שאנחנו צריכים להיפרד."
ואותם ברושים ירוקים – שפילחו בוקר-בוקר רקיע כחול כשהם מתעלסים בין גזעיהם; אותם ברושים צפופים שהסתירו אותם בצוהרי היום בעודם שותים זה את זה בתאוה; אותם ברושים זקופים שניצבו ערב-ערב כחומת מבצר, שהגנה על אהבת נעוריהם אשר הולידה סודות בני נצח – התעצבו ברגע שהוא בדיוק.
לחייה לא הומלחו מדמעות, והיא לא נפלה כנועה על הארץ. היא הביטה בו במבע חתום, והוא התקשה לפרש את מה ששידרו לו עיניה. מכיס חזאיתה, הלבנה-השקופה, היא הוציאה מעטפה חתומה שהוכנה לרגע הזה בדיוק. בלי להסיר ממנו את מבטה, הנעוץ בעיניו הכחולות, היא הושיטה לו את המכתב, שאותו שכתבה תריסר פעמים וקראה יותר מכפי שתוכל לספור. הוא אחז במעטפה ובעיניו השובות שאל מה פשרה, אולם היא לא אמרה דבר ורק החלה להתרחק ממנו. והוא הביט בה, במלודי גבע, צועדת אל שער הקיבוץ הצהוב-המחליד. השומר בבודקה המצומק בכניסה, שישב משועמם וחסר מעש, בירך אותה לשלום והיא נעלמה בין בתי הקיבוץ הישנים. הוא נותר שם עומד לבדו בין ברושים ירוקים, תחת השמיים הכחולים.
לאחר רגע קצר התיישב בצילו של הברוש השלישי והשעין את

גבו על הגזע הזקן. הוא פתח את המעטפה וקרא - מהחל ועד כלה - את המילים שנכתבו בכתב ידה:

איתן,

אני כותבת אוסף של מילים כי אין לי הכוחות, ובטח לא האומץ, לומר לך אותן. אז ככה, אני מדמה שהנייר האבן הוא פניך היפות, שעיניך נעוצות בי ושמעבטך, כמו תמידי, מדבר אליו ללא מילים ומכיר אותי כל כך. דע לך, מאז שהפכנו ליחד לא עבר לו יום אחד - לא בארץ ולא מחוצה לה, לא אבד ולא בחברה, לא כששמחתי בטיהולך ולא כשהצאתי דמעות עגולות - בלי שהיית עם איתי, לחוות עימי את חיי ולספר לי על שאלך. מאז הכרנו לא הייתה אף לא פעם אחת שלא נעזבתי (בלי שאתה הרגשת בכך) כשהעברת את ידיך על גופי. בשלוש השנים שבהן היינו יחד זכיתי לחשוב שהנצח יכול להיות אמיתי. נתת לחיי משמעות טהורה והשבת לי את תמימות הילדים שאבדה לי. גרסת עניי. העלמת כאב. הרחקת עצבות. יצקת תקווה. בעצם - בראת אושר.

אתה יודעי, קצת לפני כתיבת המכתב הצה דפדפתי שוב באלובמים הישנים שלנו. ניסיתי פעם נוספת לספר לעצמי את הסיפור הבאתי מתוכן שמסתתר ברעףי החיים שקלטה העדשה, סיפור שהפך עלי את עולמי, סיפור ששמו "איתן". חשבתי שמרחק הזמן יאפשר לי לתת פרשנות בוגרת יותר לסיפור המורכב, קיוויתי שהשנים שנטרפו בין פעמי הזמן ירחיקו את ההשקפה הילדותית של הנערה המאוהבת ויחלתי לך שהזמן, כמו זכוכית מגדלת רגישה, יחדד את חוש הראייה ויבליט את הפגמים, את הכאב ואת הדמעות המלווחות שהצאתי בעללך. וראה זה פלא, זה בדיוק מה שקרה - פתאום כעסתי עליך מאוד, וגם על עצמי, ואז הבחנתי סוף-סוף בפגמים, נזכרתי בכאב והדמעות שוב עלו בעיניי, אבל כל אלה לא הביאו לתוצאה הרצויה... אני עדיין אוהבת אותך.

אינני יודעת כיצד הפכו השיחות הליליות-המרתקות בינינו ללאות, מדוע הפכו הליטופים למגע שורט וכיצד הפך האב, שפעם בחוצקה, לצוני ונאיף. מתי הפכנו - סליחה, מתי הפכת אתה לאטום ומתנשא? בשל השאלות הקשות האלה התכנסתי בתוכי לישיבת חירום אליית, וידעתי שאשוב ממנה

רק כפיצול עֵשֶׁן אֵפֶן. והעֵשֶׁן יִצָּא, אִךְ הוּא הִיָּה שְׁחוּר כִּמוֹ צִפְתִּי.
 עָבְסוּ אֵנִי יוֹדֵעַת בּוֹדָאוֹת – בְּעוֹד כִּמֹּה יָמִים, שְׂבוּעוֹת בְּמִקְרָה הַטּוֹב,
 תֵּאמַר לִי עֲלִינוּ לְדַבֵּר. וְדַאִי תִרְצֶה לְהִסָּב לְשִׂיחָה הַזֹּאת נֹפֵךְ שֶׁל חֲשִׁבוֹת, וְלִכֵּן
 תִּבְחַר לְקִיּוּם אוֹתָהּ סָמוּךְ לְמַעַדֵּי הַיָּמִים, שֶׁסֶּה לְרֵאשׁוֹנָה פִּגְשֵׁתִי אֶת עֵינֶיךָ, אוֹ
 בְּצִלְ הַבְּרוּשׁ הַשְּׂלִישִׁי בְּכִנְסָה לְקִיבוּלִי, שֶׁסֶּה לְרֵאשׁוֹנָה פִּגְשֵׁתִי אֶת שְׂפֵתֶיךָ. אֵתָהּ
 יוֹדֵעִי, אֵנִי מֵתַעֲעֲעֵת לְנִשְׁקִיָּה הַהִיא. הִיא הֵייתָה מֵפְתִיעָה בְּרִכּוּתָהּ וְאֵנִי לֹא
 צִפִּיתִי אֶת בּוֹאָהּ. הַתְּפַצְרֵתִי, סְלִיחָה, חֲצֵרָה לְעֵינֵינוּ. אֵתָהּ לֹא תִסְפֵּר לִי מֵהַ
 בְּאֵמַת הַבַּיִת אוֹתָךְ לְהַחֲלִיט מֵהַ שְׂהַחֲלֵטִי, וְתַחֲתִי צֹאת תִּפְצֵר מִן מִשְׁפָּטִי
 בְּנִים כִּאלֹהִים – שְׁחִסֵּר לִךְ הַלְבָּב, שְׂכַבֵּר שְׂכַחַת מִי אֵתָהּ, שְׂאֵתָהּ צִקּוֹק לְצַמֵּן
 אִיכּוֹת עֵס עֲצֻמָּךְ וְכֹל צֵה.

כִּשְׂתִּיִּים אֶת הַנְּאוּם הַמְּאֻלָּתֵר (שְׂאוֹתֵי תִכְנֵנֶת בְּקִפְיָדָה), אֵתָן לִךְ אֶת
 הַמִּכְתָּב הַזֶּה, שֶׁרֶךְ סוּפוֹ יִחְשׁוּף אֶת תְּכֵלִיתוֹ. אֵיתָן, בְּצִבּוֹתָךְ אֵנִי מֵאֲמִינָה
 בְּאֵהֶבָה, אֲבָל בְּצִבּוֹתָךְ אֵנִי גַם יוֹדֵעַת כִּמֹּה חֲזַק הוּא כִּאֲבָהּ. קֶשֶׁה לִי, לֹא
 מִסְתַּבֵּר לִי לְחַשׁוֹב עַל סוּף מוֹחֲלָט. רֶךְ אֲצִלֵּךְ הַדְּבָרִים תְּמִיד מוֹחֲלָטִים כֹּל
 כֶּךָ. אִיךְ תְּמִידָה אֵתָהּ אֵיתָן כֹּל כֶּךָ?

לְעֲצֻמָּתְךָ אֵיתָךְ.
 אֲלֵךְ עֲצֻמָּתִים.

עֲמֹק בִּתְרוֹךְ לִיבִי אֵנִי רוֹצֶה לְהֵאֱמִין שְׂאֵאֲחֵר צִמֵּן-מֵהַ אֵבֶד תִּרְצֶה לְשׁוֹב
 אֲלֵי, אֲבָל אֵנִי כִּבֵּר לֹא אֵהִיָּה קְרוֹבָהּ. אֵנִי אֲעוֹר בְּדִירָה מְצוּפֶתֶת בְּדִרוּם
 תְּלֵ אֵבִים וְאֵתְהַלֵּךְ בְּמִקְרָים בְּרַחוּבוֹת הַעִיר הַמְּפִיּוּחִים בֵּין אֲנָשִׁים מֵאֲהָרִים
 בְּדִרְכֵי אֵל הַמִּשְׁרָד. כִּאֲלוֹ חֲסִרִים מִשְׁרָדֵי עוֹרְכֵי-בֵּין טוֹבִים בְּצִפּוֹן. כִּאֲלוֹ
 הַתְּמַחֲוֹת מְחוּרֵי אֵתָל אֵבִים אֵינִי שׁוֹוֶה דַּבֵּר. בְּכֵנֶת, אֵנִי כִּבֵּר מֵתַעֲעֲעֵת
 לְיִרוֹךְ שֶׁל הַקִּיבוּל... לְשִׁקֵּט... לְחִדָּר הַאֲוֵב... לְצִרְיָף הַעֵץ מֵאֲחוּרֵי הַמִּפְעָל
 שֶׁבוֹ הֵינֵנִי מֵתְפִיִּסִים... וְגַם לְדַרְךְ הַסּוּבִית אֵל גַּע הַצִּרְכֻּנִיָּה, וּבִיחּוּב – אֵנִי
 כִּבֵּר מֵתַעֲעֲעֵת אֲלֵיךְ. אֲבָל אֵנִי יוֹדֵעַת צֵה לֹא צִמֵּן טוֹב לְהִלָּחֵס עֲלִינוּ. אֵנִי
 יוֹדֵעַת שְׂמֵימָלָא כִּבֵּר קִיבָלֶת הַחֲלִטָּה וְשְׂאֵתָהּ רֶךְ מֵמִתֵּן לְרַעַף הַמִּתְאִים
 לְיִמּוּבֵי הַמִּשְׁפָּטִים, אֲעֻצֵּם אֶת הַקִּיבוּלִי וְאֲעֻבֹר לְתֵל אֵבִים, וְמֵעוֹלָם לֹא הֵאֲמַנְתִּי
 בְּצוּעוֹת שְׂנִיּוֹת מֵמִרְחֻקִים.

לִכֵּן אֵינִי נִלְחָמַת, לִכֵּן אֵנִי בּוֹחֲרַת לְכַבֵּד אֶת רְצוֹנְךָ, לֹא שְׂמֵה אֶת עֲצֻמָּתִי

ללגז ולא מבקשת שתחזור בק מרוץ הגזרה. אינני מבקשת יותר ממה שהשמיים נותנים, ואם כעת כתובה לנו פרידה - שכן יהיה. שלוש שנים היינו יחד, ובכל יום איתך היה לי בחיי נוף חדש. אבל עכשיו זה נגמר. אתה מסתגר, מבקש להסתחרר, וזו בדיוק תכליתו של המכתב - זהו מכתב שחרור, איתן.

עם זאת, ברשותך אהובי, בשורותיו האחרונות של מכתבי אציג את ההצעה הבאה:

גם אם אין זה כן, בוא לא נחשוב על הפרידה שלנו כעל סוף מוחלט. בוא נבנה זאת הפסקה. רק בכאילו, רק לכאורה. בוא נחליט שאנחנו לוקחים פסק זמן זה מזה, ושארנו של פסק הזמן הזה יהיה כאורך התקופה שבה חיינו יחד. איתן, בוא ניקח שלוש שנים שבהן ימשיך כל אחד מאיתנו הלצה בחייו. היכן תהיה בעיד שלוש שנים? היכן אהיה אני? האם נבאג? האם נבאב? האם נצבור ונתעצצע?

הבט בשעונך עכשיו. בוא נפגש כאן בעיד שלוש שנים בדיוק.

שלך,

מלודי גב

הוא קיפל את המכתב באותה זהירות שבה פתח אותו. צל הברוש השלישי בכניסה לקיבוץ נפל על גבו. הוא הביט בשעון: שמונה באוקטובר, עשר ושלושים בדיוק.